

De eerste stroom

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Over de auteur

Sommige dromen blijven dromen. Andere worden verhalen. Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen. Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartementenverhuur en Bed & Breakfast in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, gebouwen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen. Met steun van haar dochter Gaby en haar familie schreef Marlie een fantasyreeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf. Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Kind van twee werelden Bloed van Twee Werelden:

Deel 2 Wij tweeën op aarde Wij vieren in het universum

Toen mensen vergaten mens te zijn

De zwarte engel

Daken van de nacht

Het spookpension

Liefde eindigd niet bij de dood

Proloog

Lang voordat koningen hun eerste kronen droegen en voordat de eerste steden verrezen, ontdekten de heksen iets wat de meeste mensen nooit zouden zien.

Dat niemand werkelijk alleen was.

Onder de wereld lag een onzichtbare stroom.

Een netwerk van gedachten, dromen, herinneringen en gevoelens.

Sommigen konden die stroom aanraken.

Sommigen konden haar gebruiken.

En enkelen probeerden haar te beheersen.

Eeuwenlang geloofden de Wachtters dat het grootste gevaar lag in macht.

Ze vergisten zich.

Het grootste gevaar was altijd overtuiging geweest.

Want niets is gevaarlijker dan een goed mens die zeker weet wat goed is voor iedereen.

Dit is het verhaal van twee mensen.

Een meisje dat verbonden was met het leven zelf.

En een man die verbonden was met de geesten van de wereld.

Geen van beiden wist dat hun ontmoeting de toekomst zou veranderen.

Niet door oorlog.

Niet door magie.

Maar door een enkele vraag.

Hoofdstuk 1 – Het meisje dat nergens bij hoorde

De ochtend begon zoals alle andere.

Met mist.

Dikke, zilvergrijze mist hing tussen de bomen rondom het dorp Asterdal. De houten huizen leken erdoor opgeslokt te worden, alsof ze elk moment konden verdwijnen.

Elara liep over het smalle bospad met een mand onder haar arm. Haar donkere haar zat half los en bleef steeds achter takken haken.

"Au," mompelde ze terwijl ze een lok uit haar gezicht trok.

Het bos antwoordde met stilte.

Zoals altijd.

Dat vond ze prettig.

De meeste mensen uit het dorp hielden niet van het bos. Ze bleven liever dicht bij elkaar, op het marktplein of in de herberg. Elara begreep dat nooit. Mensen maakten lawaai. Het bos niet.

Hier voelde ze zich thuis.

Ze bukte bij een groepje kruiden dat tussen de wortels van een oude eik groeide.

Geneesblad.

Precies wat haar tante nodig had.

Voorzichtig plukte ze de bladeren en legde ze in haar mand.

Een roodborstje landde vlak naast haar.

Elara glimlachte.

"Jij weer."

De vogel kantelde zijn kop.

Alsof hij haar begreep.

Dat gebeurde vaker. Dieren leken zich op hun gemak te voelen bij haar. Honden die normaal blaften, werden rustig. Wilde herten kwamen soms verrassend dichtbij.

Haar tante zei altijd dat ze een zachte uitstraling had.

De dorpelingen hadden andere verklaringen.

Vreemde verklaringen.

Elara stond op en liep verder.

Toen ze de eerste huizen van Asterdal bereikte, voelde ze de bekende blikken alweer.

Niet vijandig.

Maar ook niet vriendelijk.

Alsof ze iets waren vergeten en dachten dat zij het antwoord wist.

"Goedemorgen, Elara."

Ze keek op.

Bakker Henk stond in de deuropening van zijn winkel.

"Goedemorgen."

"Opnieuw kruiden zoeken?"

Ze knikte.

"Je bent vaker in het bos dan de boswachter."

"Daar verdient hij gelukkig wel geld mee."

De man lachte.

Toch bleef er iets ongemakkelijks achter toen ze verder liep.

Dat gebeurde vaak.

Mensen mochten haar best.

Maar niemand kende haar echt.

Zelfs zichzelf niet.

Ze wist niet wie haar ouders waren.

Ze wist alleen dat haar tante haar als baby had gevonden.

Meer vertelde ze nooit.

En elke keer als Elara ernaar vroeg, veranderde haar tante van onderwerp.

Aan het einde van de straat stond hun kleine huis.

Een scheve houten woning met klimop tegen de muren.

Nog voor ze de deur bereikte, hoorde ze haar tante roepen.

"Ben jij dat?"

"Nee, een verdwaalde beer."

"Dan mag de beer de vloer schrobben."

Elara grijnsde.

Ze stapte naar binnen.

De geur van soep en gedroogde kruiden vulde de ruimte.

Haar tante stond gebogen over een tafel vol planten.

"Heb je het Geneesblad gevonden?"

Elara zette de mand neer.

"Zoals gevraagd."

"Mooi."

Haar tante keek op.

Heel even bleef haar blik op Elara rusten.

Langer dan normaal.

Alsof ze wilde controleren of alles nog in orde was.

"Wat?" vroeg Elara.

"Niets."

"Dat zeg je altijd."

"En jij stelt altijd te veel vragen."

Elara zuchtte.

Daar had ze geen antwoord op.

Plotseling klonk buiten een harde knal.

Beiden keken op.

Een seconde later volgden geschreeuw en rennende voetstappen.

Elara liep naar het raam.

Mensen stroomden richting het dorpsplein.

"Wat is er gebeurd?"

Haar tante was bleek geworden.

Veel bleker dan nodig was voor een simpele ruzie of een omgevallen kar.

"Blijf hier."

"Waarom?"

"Elara."

Die ene blik was genoeg.

Er zat angst in.

Echte angst.

Voor het eerst voelde Elara een rilling over haar rug lopen.

Op het plein was iets gebeurd.

Iets dat haar tante onmiddellijk ongerust maakte.

En zonder te weten waarom, wist Elara ineens één ding zeker:

Hun rustige leven stond op het punt te veranderen.

Hoofdstuk 2 – De Knal

De onrust op het plein was zelfs binnen hoorbaar.

Mensen riepen door elkaar.

Een paard hinnikte paniekerig.

Iemand schreeuwde dat er ruimte gemaakt moest worden.

Elara stond al bij de deur voordat haar tante opnieuw kon zeggen dat ze binnen moest blijven.

"Elara..."

"Ik ga alleen kijken."

"Dat zegt iedereen vlak voordat ze problemen veroorzaken."

Maar Elara was al buiten.

De straat richting het plein was gevuld met nieuwsgierige dorpingen. Ze wrong zich tussen de mensen door totdat ze de oorzaak van de commotie zag.

Een marktwagen lag op zijn kant.

Een van de wielen was volledig versplinterd.

Naast de wagen lag een man op de grond terwijl twee burens hem overeind probeerden te helpen.

Een jong paard stond enkele meters verderop te trillen van angst.

Zijn ogen waren wijd opengesperd.

Zijn ademhaling ging snel.

"Wat is er gebeurd?" vroeg Elara aan een vrouw naast haar.

"Niemand weet het," antwoordde de vrouw. "Het wiel ontplofte zomaar."

Dat klonk vreemd.

Wielen ontploften niet zomaar.

Elara keek rond.

De meeste mensen waren gefocust op de gewonde handelaar.

Niemand lette op het paard.

Behalve zij.

Het dier bleef naar dezelfde plek kijken.

Steeds opnieuw.

Naar een oude waterput aan de rand van het plein.

Elara voelde een lichte kriebel in haar nek.

Een gevoel dat ze vaker had.

Alsof iets haar aandacht probeerde te trekken.

Ze liep langzaam naar de put.

"Elara!" hoorde ze iemand roepen.

Ze negeerde het.

Het gevoel werd sterker.

Niet luid.

Niet dwingend.

Meer alsof haar voeten vanzelf wisten waar ze heen moesten.

Bij de rand van de put bleef ze staan.

Tussen de stenen zag ze iets glinsteren.

Een stuk metaal.

Ze bukte en trok het los.

Het bleek een afgebroken ijzeren pen te zijn.

Precies het soort pen dat een wagenwiel op zijn plaats hield.

"Deze zat hier."

Enkele mensen draaiden zich om.

De handelaar keek op.

"Dat is hem!"

Hij strompelde naar voren.

"Dat is de borgpen van mijn wagen."

Gemompel ging door de menigte.

Het wiel was dus niet ontploft.

Het was losgeraakt.

Iemand moest de pen verwijderd hebben.

"Wie zou zoiets doen?" vroeg iemand.

Niemand had een antwoord.

Maar de spanning op het plein zakte meteen.

Een ongeluk was vervelend.

Opzet was iets anders.

Toch bleef Elara naar het stukje metaal kijken.

Het voelde vreemd warm aan.

Alsof het uren in de zon had gelegen.

Ondanks de koele ochtend.

Ze liet het snel los.

Waarschijnlijk verbeeldde ze het zich.

Zoals wel vaker.

"Goed gezien."

Elara keek op.

Een oude man stond aan de rand van de menigte.

Ze kende hem niet.

Dat was opvallend.

In Asterdal kende iedereen elkaar.

Zijn grijze mantel hing zwaar om zijn schouders.

Zijn ogen rustten langer op haar dan prettig voelde.

"Gewoon geluk," zei Elara.

De man glimlachte.

"Misschien."

Toen draaide hij zich om en liep weg.

Even later was hij verdwenen tussen de mensen.

Elara keek hem na.

Een vreemd gevoel bleef achter.

Alsof hij haar kende.

Terwijl zij hem nog nooit had gezien.

Die avond zat ze achter het huis terwijl de zon achter de bomen zakte.

Het dorp was weer rustig geworden.

Toch kon ze de gebeurtenis niet uit haar hoofd zetten.

Vooraf niet die oude man.

Een zachte wind streek door het gras.

Elara trok haar knieën op.

Plotseling zag ze beweging.

Een kleine bloem.

Midden in het gras.

Voor haar ogen ontvouwde de knop zich langzaam.

Blaadje voor blaadje.

Ze fronste.

Dat kon niet.

Bloemen groeiden niet in enkele seconden.

Ze keek om zich heen.

Niemand leek het te hebben gezien.

Voorzichtig raakte ze de bloem aan.

De steel voelde warm.

Net als het stukje metaal eerder die dag.

Een rilling trok door haar lichaam.

Toen waaide de wind opnieuw langs haar heen.

En zonder dat ze het merkte, begonnen rondom haar nog drie bloemen open te bloeien.

In stilte.

Als of de aarde zelf haar aanwezigheid had herkend.

Hoofdstuk 3 – De Hinde

De volgende ochtend hing er een ongewone spanning in Asterdal.

Niet vanwege de wagen van gisteren.

Het dorp had alweer nieuwe zorgen gevonden.

Een herdersjongen was buiten adem het plein op gerend en had geroepen dat er iets vastzat in de oude vallei ten noorden van het bos.

Binnen enkele minuten was de helft van het dorp onderweg.

Nieuwsgierigheid was in Asterdal bijna net zo sterk als honger.

Elara liep achter de groep aan.

Niet omdat ze nieuwsgierig was.

Tenminste, dat vertelde ze zichzelf.

De waarheid was dat het vreemde gevoel van gisteren haar niet losliet.

Het gevoel dat er dingen gebeurden die anderen niet opmerkten.

Toen ze de vallei bereikten, zag ze meteen wat alle commotie veroorzaakte.

Een jonge hinde stond vast tussen twee omgevallen boomstammen.

Het dier trapte wild om zich heen.

Zijn flank bloedde.

Zijn ogen waren groot van angst.

Drie mannen probeerden dichterbij te komen.

Zonder succes.

Iedere keer wanneer iemand naderde, begon het dier nog harder te spartelen.

"Straks breekt ze haar poot," mopperde de molenaar.

"Of die van ons," antwoordde iemand anders.

De hinde gooide haar kop achterover en stootte een angstige kreet uit.

De meeste dorpelingen deden instinctief een stap achteruit.

Elara niet.

Ze keek naar het dier.

En plotseling viel haar iets op.

Niet aan de hinde.

Aan de grond.

Tussen de wortels lag een dunne, donkere streng.

Alsof een stuk van de aarde zelf zwart was geworden.

Ze knipperde met haar ogen.

De streng was verdwenen.

Elara fronste.

Daar was dat vreemde gevoel weer.

Ze wist niet hoe ze het moest omschrijven.

Alsof ze soms iets zag dat net buiten de wereld lag.

Een schaduw achter de werkelijkheid.

"Niet doen!"

De stem van haar tante klonk ergens achter haar.

Maar Elara liep al naar voren.

Langzaam.

Rustig.

De hinde keek haar onmiddellijk aan.

De spieren van het dier spanden zich.

Iedereen hield zijn adem in.

"Elara..." fluisterde iemand.

Ze hoorde het nauwelijks.

Ze bleef lopen.

Tot ze vlak voor het dier stond.

"Rustig maar."

De hinde ademde zwaar.

Elara stak haar hand uit.

Normaal zou een wild dier wegvlugten.

Of aanvallen.

Maar er gebeurde niets.

Het dier keek haar slechts aan.

Lang.

Alsof het haar onderzocht.

Toen liet de hinde haar kop zakken.

Een golf van verbazing ging door de omstanders.

"Hoe doet ze dat?" hoorde ze iemand zeggen.

Elara wist het zelf niet.

Ze voelde alleen een vreemde warmte in haar borst.

Geen woorden.

Geen gedachten.

Alleen rust.

Voorzichtig legde ze haar hand tegen de hals van het dier.

De angst leek langzaam weg te vloeien.

Zelfs de ademhaling van de hinde werd rustiger.

"Nu," zei Elara.

De mannen aarzelden.

"Nu!" herhaalde ze.

Samen trokken ze de boomstammen uit elkaar.

De hinde kwam vrij.

Een moment bleef het dier staan.

Toen draaide het zich naar Elara.

Hun blikken ontmoetten elkaar.

En voor één enkele seconde gebeurde er iets vreemds.

Elara zag geen dier.

Ze zag een flits.

Een bos.

Een beek.

Zonnestralen tussen bladeren.

Een gevoel van vrijheid.

Toen was het weg.

De hinde sprong het struikgewas in en verdween.

Niemand leek iets gemerkt te hebben.

Niemand behalve Elara.

Ze bleef verstijfd staan.

"Heb je dat gezien?" vroeg ze.

"Wat?" vroeg haar tante.

Elara schudde haar hoofd.

"Niets."

Maar het was niet niets.

Ze wist dat zeker.

Later die avond zat ze opnieuw achter het huis.

De zon zakte achter de bomen.

Ze dacht aan de hinde.

Aan de vreemde beelden.

Aan de schaduw die ze tussen de wortels had gezien.

En aan het gevoel dat steeds sterker werd.

Alsof de wereld geheimen voor haar verborgen hield.

Een zacht geritsel klonk achter haar.

Elara draaide zich om.

Aan de rand van het erf stond de hinde.

Dezelfde hinde.

Ze keek zwijgend naar haar.

Niet bang.

Niet onzeker.

Gewoon wachtend.

Alsof ze wist waar ze moest zijn.

Een glimlach verscheen op Elara's gezicht.

Langzaam liep ze naar het dier.

De hinde vluchtte niet.

Sterker nog.

Ze zette zelf een stap dichterbij.

Op datzelfde moment voelde Elara opnieuw die warmte.

Diep vanbinnen.

Ouder dan woorden.

Ouder dan herinneringen.

En ver weg, diep in het bos, opende een oude man zijn ogen.

Hij had de kracht gevoeld.

Heel even.

Maar lang genoeg.

Zijn gezicht werd bleek.

"Onmogelijk," fluisterde hij.

Want wat hij zojuist had gevoeld, hoorde niet thuis in het Netwerk.

Het hoorde thuis in verhalen die al eeuwen dood waren.

Hoofdstuk 4 – De Zoeker

De oude man zat alleen in een donkere kamer.

Het vuur in de haard was bijna gedoofd.

Toch voelde hij de kou niet.

Zijn aandacht was gericht op iets veel belangrijkers.

Het Netwerk.

Hij sloot zijn ogen.

Onmiddellijk voelde hij de bekende stroom van gedachten.

Duizenden stemmen.

Dromen.

Herinneringen.

Emoties.

Ze bewogen als rivieren door de onzichtbare wereld.

Voor de meeste mensen was het Netwerk een legende.

Voor hem was het net zo werkelijk als de stoel waarop hij zat.

Langzaam liet hij zijn bewustzijn verder glijden.

Op zoek naar een spoor.

Naar een verstoring.

Naar het gevoel dat hij eerder die dag had waargenomen.

Maar opnieuw vond hij niets.

En dat was precies het probleem.

Iedere geest liet sporen achter.

Iedereen.

Boeren.

Koningen.

Kinderen.

Zelfs dieren.

Maar het meisje...

Niets.

Als of zij eenvoudigweg niet bestond.

Hij opende zijn ogen.

Zijn hart klopte sneller dan hij wilde toegeven.

In de eeuwenoude archieven van de Wächters waren verhalen over zulke mensen.

Verhalen die de meesten als mythen beschouwden.

Mensen buiten het Netwerk.

Mensen die de oude kracht droegen.

Mensen die nooit geboren hadden mogen worden.

Hij stond op.

De houten vloer kraakte onder zijn voeten.

Op de tafel lag een bronzen hanger in de vorm van een spiraal.

Het teken van de Wächters.

Lang had hij gehoopt dat de oude verhalen slechts sprookjes waren.

Nu wist hij beter.

Hij moest het meisje vinden.

Voordat iemand anders dat deed.

Twee dagen later bereikte hij Asterdal.

De ochtendzon stond laag boven de velden.

Niemand schonk veel aandacht aan de reiziger met de grijze mantel.

Dat was precies zoals hij het wilde.

Hij liep langzaam door de hoofdstraat.

Terwijl hij glimlachend groette en hier en daar een praatje maakte.

Maar ondertussen luisterde hij.

Niet met zijn oren.

Met het Netwerk.

Hij voelde de gedachten van de dorpingen als zachte echo's.

Zorgen over oogsten.

Ruzies tussen burenen.

Plannen voor de winter.

Niets bijzonders.

Totdat hij haar naam hoorde.

Elara.

Voor de derde keer die ochtend.

Hij bleef staan.

Een oude vrouw was brood aan het verkopen.

"Dat meisje heeft een talent met dieren," vertelde ze aan een klant.

"Altijd al gehad."

"Ze heeft de hinde gered."

"Ja."

De oude man luisterde aandachtig.

Toen liep hij verder.

Diezelfde middag was Elara bezig kruiden te verzamelen aan de rand van het bos.

De hinde liep opnieuw in de buurt.

Niet vlakbij.

Maar dichtbij genoeg.

Dat alleen al was vreemd.

Wilde dieren keerden normaal niet terug naar mensen.

Ze bukte om een plant uit de grond te halen.

Toen voelde ze plotseling dat ze niet alleen was.

Ze keek op.

De oude man stond tussen de bomen.

Rustig.

Zijn handen zichtbaar.

Geen dreiging.

Toch voelde Elara onmiddellijk wantrouwen.

"U volgt me."

De man glimlachte.

"Dat is een harde manier om een kennismaking te beginnen."

"En toch is het waar."

De glimlach werd iets groter.

"Misschien."

De hinde achter haar werd plotseling onrustig.

Ze zette een stap achteruit.

Toen nog één.

Haar oren lagen plat tegen haar kop.

Elara draaide zich om.

"Rustig."

Maar dit keer werkte het niet.

Het dier vluchtte het bos in.

Zo snel alsof er een wolf achter haar aan zat.

Dat was nog nooit gebeurd.

Langzaam keek Elara terug naar de oude man.

Voor het eerst zag ze iets vreemds.

Niet aan hem.

Om hem heen.

Een flauwe glinstering.

Bijna onzichtbaar.

Dunne zilveren lijnen die door de lucht leken te bewegen.

Ze knipperde.

Weg.

"Wat was dat?" vroeg ze.

De man verstijfde.

"Wat bedoel je?"

"Die lijnen."

Nu was hij degene die haar aankeek alsof hij een geest had gezien.

"Welke lijnen?"

Elara voelde opnieuw die kriebel in haar nek.

"Ik weet het niet."

De oude man bleef zwijgen.

Veel te lang.

Toen haalde hij diep adem.

"Hoe oud ben je, Elara?"

Ze fronste.

"Waarom weet u mijn naam?"

Daar gaf hij geen antwoord op.

In plaats daarvan keek hij naar de lucht.

Naar de bomen.

Naar haar.

Alsof hij een beslissing probeerde te nemen.

Een moeilijke beslissing.

Uiteindelijk sprak hij.

"Mijn naam is Maelis."

"Moet ik die kennen?"

"Nee."

Zijn stem werd zachter.

"Maar ik denk dat jij mij binnenkort heel hard nodig zult hebben."

Een koude rilling trok door Elara heen.

Niet vanwege zijn woorden.

Maar omdat ze voor het eerst in haar leven het gevoel had dat iemand meer over haar wist dan zijzelf.

En dat beviel haar helemaal niet.

Hoofdstuk 5 – Vertrouwen

Die nacht sliep Elara nauwelijks.

Telkens wanneer ze haar ogen sloot, zag ze opnieuw de zilveren draden die rondom Maelis hadden gehangen.

Ze had ze maar een ogenblik gezien.

Toch voelde het alsof haar ogen iets hadden waargenomen wat eigenlijk verborgen hoorde te blijven.

En de blik van de oude man...

Dat was misschien nog het vreemdste geweest.

Niet verbaasd.

Geschrokken.

Alsof hij bang was voor háár.

De volgende ochtend besloot Elara dat ze antwoorden nodig had.

En antwoorden kreeg je niet door thuis te blijven zitten.

Ze verliet het dorp nog voor haar tante wakker werd.

Mist hing tussen de bomen.

Druppels glinsterden op bladeren.

Normaal vond ze zulke ochtenden rustgevend.

Vandaag niet.

Vandaag voelde het bos anders.

Levendiger.

Alsof het haar in de gaten hield.
Bij die gedachte moest ze lachen.
Dat sloeg nergens op.
Bomen keken niet.
Bossen luisterden niet.
Toch bleef het gevoel aanwezig.

Ze volgde het pad naar de plek waar ze Maelis voor het laatst had gezien.
Halverwege hoorde ze plotseling geritsel.
Niet ver van het pad.
Een wild zwijn schoot uit de struiken.
Veel te dichtbij.
Elara verstijfde.
Het dier ook.
Enkele seconden keken ze elkaar aan.
Toen gebeurde er iets vreemds.
Ze voelde geen angst.
Tenminste niet haar eigen angst.
Ze voelde die van het dier.
Verwarring.
Pijn.
Paniek.
Alsof die gevoelens even door haar heen stroomden.